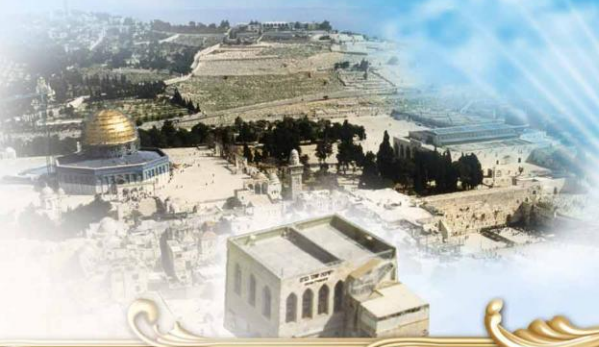
בס"ד

שובו בנים

מוסדות ברסלב שובו בנים – נחמת ציון
בנשיאות הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

גליון 204
פרשת ויצא
י' כסלו תשפ"ז

דברות קודש
מאת מודינו הרב שליט"א

לדון לכף זכות

"וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חָרָנָה" בראשית כ"ח, י'

"ויצא יעקב" – כשיעקב יצא מבאר שבע, הוא כבר השלים את שבע מדרגות הקדושה, את שבע הספירות! מלכות, יסוד, הוד, נצח, תפארת, גבורה, חסד, שהן שבע הגבורות.

"וילך חרנה" – יעקב הולך לחרן, לשורשי הדין, לספירת הבינה. הוא הולך להמתיק את הדינים של הבינה, את שורשי הדין, הוא הולך להמשיך חסד ושפע לעולם, כי כל עבודת הצדיקים היא להמשיך חסד ושפע לעולם.

"עוד מעט ואין רשע" ברגע שהגיע רבי נחמן מברסלב לעולם, הוא המתיק את כל הדינים עד סוף כל הדורות, הוא המשיך שפע וחסד לעולם, הוא הודיע שאין יותר רשעים, נגמר עידן הרשעים בעולם! ברגע שנולד רבי נחמן מברסלב נגמר עידן הרשעים, אין רשעים בישראל.

הוא גילה את תורה רפ"ב בליקוטי מוהר"ן, "עוד מעט ואין רשע" – עוד מעט, היום, מחר, מחרתיים, כבר לא יהיו רשעים בעם ישראל. כולם בתהליך תשובה: אחד חזר אתמול בתשובה, אחד חוזר היום, אחד יחזור בתשובה מחר, כולם בתהליך תשובה.

רבינו מפרש את הפסוק בתהילים כפשוטו! "ועוד מעט ואין רשע" – עוד מעט! עוד מעט לא יהיו רשעים, כולם יהיו צדיקים, כולם ישיגו אותנו. "ועמך כולם צדיקים" – אחד יהיה צדיק היום, אחד יהיה צדיק מחר, אחד מחרתיים. ולהיפך, זה שיהיה צדיק מחרתיים עוד ישיג את כולם, "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום" – הקטן יעלה מעלה מעלה, כי כמה שהנשמות יותר גדולות, יותר נעלות, יותר עדינות, אז ככה יש להם יותר קשיים ועיכובים לעשות תשובה.

רבינו אומר לנו (ליקו"מ תורה רפ"ב) שאין דבר כזה רשעים בישראל, אין כזו מציאות. אפילו שאתה רואה רשע גמור מכף רגל ועד ראש, אין בו מתום, אין בו שום נקודת יהדות, כולו אנטי ח"ו, אפילו נדמה לך שאין רשע כמותו בכל הדורות – תדע שהכל אצלו זה מחוסר דעת, אבל בפנים לוהטת בו אש קודש.

בכל יהודי בוערת אש להבה לה' יתברך, רק הרים של חול מכסים את האש, הרבה עפר מכסה את האש. כמו הר געש שיש בתוכו לבה, ההר מכסה על האש, ברגע שהאש תפרוץ, שהלבה תפרוץ, היא תכלה את כל ההר, היא תפוצץ את כל ההר על כל יהודי מונחים הרים של עפר וסלעים, ויבוא יום והאש תפרוץ ותכלה את כל ההרים של החול והעפר

"וצריך לחפש ולמצוא בו איזה מעט טוב, שבאותו מעט אינו רשע". אין דבר כזה שהוא רשע מכף רגל ועד ראש, זה רק נדמה לך! זה רק המדמה שלך! זה רק הדמיונות שלך שאתה חושב שהוא רשע. תמיד תחפש איזה דבר טוב שהוא עשה, איזה חסד שהוא עזר למישהו, תמיד תמצא אפילו ברשע הכי גדול הרבה טוב.

"וע"י זה שמוצא בו איזה מעט טוב ודן אותו לכף זכות, ע"י זה מעלה אותו באמת לכף זכות, ויוכל להשיבו בתשובה..."

אם תסתכל בעיניים טובות על כל יהודי, ולא תחשוב: הנה אני חזרתי תשובה, הנה אני שומר שבת, אני לומד תורה, אז למה הוא לא עושה תשובה כמוני? למה הוא לא שומר שבת כמוני? שילך בדרכי! גם אני עשיתי את הצעד הזה, למה הוא לא עושה את הצעד הזה? על זה אומר רבינו "עוד מעט ואין רשע" – עוד מעט! הוא יעשה את זה מחר, מחרתיים. אתה לא יכול להתערב לקב"ה בסדר הבריאה, בסדר התהליך של התשובה: מתי יעשה כל אדם תשובה, איך עושים תשובה.

התהליך הזה נסתר מעיני כל בריאה, זה תהליך שחייב לקרות אצל כל יהודי ויהודי, כל יהודי חייב לעשות יום אחד תשובה!

ואפשר להחיש את התהליך הזה, לזרז אותו! וזה רק עם עיניים טובות, רק אם אדם יזכה לעיניים טובות על כל יהודי ויהודי. "והתבוננת על מקומו ואיננו" – אם בני אדם היו יודעים את הדבר הזה, לדון לכף זכות כל אדם, לא להסתכל בעין רעה, אז לא היו רשעים בישראל, כי את כולם היה אפשר להחזיר בתשובה כהרף עין.

הנפש היהודית שנראית הכי רשעית, היא באמת הנפש הכי צדיקה. להיפך, כמה שהיא יותר נראית רשעית היא יותר צדיקה, רק מרוב שהיא מלאה צדקות יש לה פחד! יש לה פחד טמיר, יש לה פחד פנימי להתחיל לקיים מצוות. היא יודעת: אם היא תתחיל לקיים מצוות, היא תלך עד הסוף!

יש הרבה יהודים רחוקים שאומרים: "אם הייתי מקיים מצוות הייתי הולך עד הסוף... לא כמוך!" וללכת עד הסוף זה נראה להם קשה! אומרים להם: תשמרו חצי! הם לא מסוגלים, הם רוצים ללכת עד הסוף.

ובאמת, אם היינו מראים להם ומסבירים להם איך הולכים עד הסוף, איך מתקדשים, ואיך זה לא קשה, כולם היו עושים תשובה!

כל יהודי הוא חלק אלוק ממעל – אפילו הכי רשע, הלב שלו בוער לה' יתברך. אין יהודי שהלב שלו לא בוער לה' יתברך, כי יהודי הוא לא פרה ולא כבשה, כל יהודי זה נשמה אלוקית שנחצבה מכסא הכבוד.

כל יהודי באשר הוא שם, אפילו שיש הרים של חול, מיליארדים קובים של חול על הנשמה שלו, על הגחלים הלוחשות בליבו, אף על פי כן הגחלים ממשיכות ללחוש. וצריך לנשב לו את העפרוריות ואת ההרים של חול שעל הלב.

וזה אומר רבינו: בואו ננשב לו את ההרים של חול, כי אין מושג כזה רשעים בישראל, אין כזה מושג חילונים! יש אדם שמצליח לקיים את התורה ב-80 אחוז, יש אחד ב-70, אחד ב-20 אחוז, אחד ב-10 אחוז.

כל יהודי צם ביום כיפור, אוכל מצות בפסח, אין כזה מושג יהודי חילוני בכלל, כולם מקיימים את התורה. וזה היסוד של רבינו, שאין רשעים בישראל.

אסור להגיד רשע על שום יהודי, אסור להגיד "פלוני רשע", צריך לתקן את לשון הדיבור הזה, כי אין מושג כזה בכלל.

איך אתה יכול להאמין שפלוני רשע? אתה היית במקומו? אתה יודע איפה הוא נולד? האם אתה יודע מי ההורים שלו, מה עבר עליו? איך אתה מחליט להגיד על יהודי רשע? איך אפשר להגיד על יהודי חילוני? איך אפשר להגיד כאלה מושגים? אתה יכול להחליט מי רשע ומי צדיק? צריך לדעת שכולם צדיקים, "עמך כולם צדיקים", ואין רשעים בישראל.

קול אלש
שובו בנים ברסלב
037.148.148

סיפור לפרשה

הפשט שתגלה בחלום

"וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה סֻלָּם מֻצָּב אַרְצָה" בראשית כ"ח, י"ב

ידידות עמוקה שררה בין הגאון רבי משה הלברשטאם זצ"ל, שנתמנה ברבות הימים לחבר הביד"ץ בירושלים וחיבר את שו"ת 'דברי משה', לבין יבלחט"א הרה"ח רבי יעקב מאיר שכטר. היא נולדה עוד כשהיו שניהם בחורים צעירים בישיבת סלונים.

בשלב מסוים עבר רבי משה לבני ברק, כדי ללמוד אצל פוסק הדור, בעל 'שבט הלוי', הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר זצ"ל. שנים אחדות ישב לפניו וקיבל ממנו תורה ודרכי הוראה, ואז שב לירושלים. הידידות הישנה התעוררה מחדש, והשניים חזרו ללמוד בחברותא, תוך שהם מקבלים תורה מהגה"ק רבי יהודה'לה הורוויץ מדז'יקוב זצ"ל.

פעמיים ביום נפגשו, וכל סדר נמשך חמש שעות בלי הפסקה. באחד הימים, בלומדם את פרק 'כירה' במסכת שבת, נתקעו בתוספות אחד.

שעות ארוכות ניסו לפענח אותו, אבל כל הסבר שהציעו נסתר מיד ממקום אחר. הערב ירד, הסדר הסתיים, והתוספות נשאר סתום. לפני שנפרדו התפללו שניהם מקירות ליבם שהקב"ה יחון אותם בינה ויאיר את עיניהם בתורתו.

למחרת, עם הנץ החמה, עמד רבי יעקב מאיר בסוף תפילת שחרית בבית המדרש במאה שערים. הוא אחז ב'אשרי ובא לציון', ולפתע ניצב מולו רבי משה, נסער כולו ופניו קורנות משמחה. "ס'איז דא מורא'דיגע נייעס!" קרא, "יש חדשות מרעישות! צא איתי החוצה ואספר לך."

רבי יעקב מאיר נבהל לרגע, ולא הבין מה קרה. אלא שאז ראה בידי חברו גמרא פתוחה, ואצבעו מונחת על אותו תוספות מאתמול. "הלילה נתגלה לי הפשט!" אמר רבי משה בהתרגשות.

והוא סיפר: "בלילה שכבתי במיטה ולא יכולתי להירדם. בכיתי וביקשתי מהקב"ה שאזכה להבין את התוספות כראוי. אמרתי לעצמי: לו הייתי כעת בבני ברק, הייתי רץ מיד אל מורי ורבי הגר"ש וואזנר ומבקש שיסביר לי. כך, מתוך הבכי, נרדמתי. ובחלום בא אליי רבי והסביר לי את כל התוספות בבהירות נפלאה! לא הצלחתי להתאפק ובאתי כבר עכשיו. וכי אפשר לעכב מחבר טוב תענוג כזה עד שעת החברותא?"

עברו שנים רבות. נכדו של רבי משה, הרה"ח ר' יהודה דייטש שליט"א, הביא לרבי יעקב מאיר את הפנקס שבו נהג סבו לרשום את חשבון נפשו. התברר שרבי משה התרגש כל כך מאותו מעשה, עד שהעלה אותו שם על הכתב. תחת התאריך י"ז בשבט תשי"ז רשם כי באותו יום התקשה, יחד עם החברותא היקר רבי יעקב מאיר, בתוספות שבתחילת פרק כירה, בעניין קש וגבבא, ובלילה חלם שרבו הגר"ש וואזנר אמר לו פשט על התוספות כולו.

שו"ת לשולחן שבת

להשיט חפצים במים

להשיט בשבת ניירות ובקבוקים ריקים בימות הגשמים בשלוליות

שאלה: בסימן של"ט סעיף ו' מבואר שאסור לאדם להשיט במים דבר, להוליכו מאצלו או להביאו אצלו, ולכן קיסמים שעל פני המים אסור להפצילן לכאן ולכאן כדי לנקות המים שיהיו יפים.

האם לפי"ז אסור לילדים, בימות הגשמים בשבת, בעת זרימת המים ברחובות, לזרוק בקבוקים ריקים או ניירות ועטיפות לראות כיצד הם זורמים עם המים, וכן להניח בתוך השלוליות, שגם זה בכלל הגזירה שמא יעשה כלי שיט, שהרי מניחים חפצים במים על מנת שישוטו עם המים?

תשובה: בסידור השולחן (שע"י הגאון ר' מנחם אריה שלזינגר זצוק"ל, שנפטר לאחרונה, בעמוד קלו) כתב שבכלל גזירת אין שטין, שאסור לאדם להשיט במים דבר, להוליכו מאצלו או להביאו אצלו, אם הוא בים, בנהר או בבריכה שאין לה שפה, וכן בבאר מלאה מים על גדותיה. והטעם, לפי שגם זה בכלל הגזירה שלא לשחות ולשוט בשבת.

וכתב שצ"ע אם מותר לילדים להשיט סירות נייר בשלולית, דבנהר או בריכה ודאי אסור, אך בשלולית יש להסתפק, כיון שאינה עמוקה ג' טפחים, וא"כ אפשר דהוי כארעא סמיכתא ולא כבריכה. ובאמבטיה וגיגית ודאי מותר, דיש לה שפה והוי ככלי.

ועצם עשיית הסירה מנייר בשבת, כתבו בשם הגרש"ז אויערבאך זצ"ל דאסור משום תיקון מנא. עכ"ד.

מבואר בדבריו לגבי שלולית באמצע הרחוב, שצ"ע אם זה כנהר או לא. ועדיין אין ראיה לזרמי המים בשעה שנשפכים ברחובות עד הבורות ניקוז, מה הדין.

מרן הגאון ר' שרגא שטינמן שליט"א השיב: מסתבר שהגזירה שבס' של"ט ס"ו רק על מה שנראה קצת כספינה או רפסודה וכיו"ב, ולא על משחקי ילדים.

הגאון ר' מנחם מנדל לובין שליט"א השיב שלגבי ילדים אין בכלל בעיה שיעשו כן. אולם לגבי גדול, יש מקום לעיין לגבי שלולית שהמים שם אינם זוחלים, שאולי זה דומה לנהר, ובזה ראוי להחמיר. אבל בזרמי מים, שהם זוחלין וזה זמני, נראה שאין להחמיר בזה.

הגאון ר' יהודה טשזנר שליט"א השיב שלכאורה אין סברא לחלק בין הדין בשו"ע סימן של"ט לכאן, ונראה לאסור להשיט חפצים בזרמי הגשם.

(הרב אליעזר קרביץ שליט"א)

נקודת אור

לרפואת: מורינו הרב אליעזר בן עטיא שליט"א • הרב שמשון בן אסתר שליט"א • הרב אליהו נחמן בן סרח מרים גיטל שליט"א
לע"נ: הרב משה בן מרדכי צענעי זצ"ל • הרב אברהם בן נוריאל חנניה זצ"ל

רעב לשליטה

מאת: הרה"ג פנחס ברייער שליט"א מחבר ספר 'לגדל' על חינוך ילדים

כל האופי הבסיסי של נערים עקשנים/כוחניים בנוי על צורך בשליטה, כשהצורך הזה הוא חלק מובנה באישיותם, שלא ניתן לבטלו לעולם. בעזרת ה', לכשיגדלו, יוכלו לעשות עם אופי זה דברים מיוחדים, למשל: לנהל ישיבה, כולל, ארגון חסד, או עסק מצליח. כח המנהיגות שלהם יוכל להועיל רבות להם ולסביבתם.

אולם בינתיים, כשהם ילדים או נערים, הם סובלים סבל יומיומי מתמשך, משום שהצורך שלהם בשליטה אינו מסופק כלל. ונהפוך הוא - במקום שישלטו הם, אחרים שולטים עליהם: אומרים להם מתי ללכת לישון, מתי לקום, כמה ללמוד, על מה להיבחן, וכן הלאה.

מכיון שכך, הרי הם סובלים מרעב תמידי לשליטה, והרעב הזה מציק להם מאד, לא פחות מאשר רעב לאוכל. מחמת כן הם מחפשים כל דרך אפשרית לשלוט, גם אם היא לא מוסרית: להתחצף למבוגרים, לפרוץ גבולות, לגנוב, להתנהג באלימות, ועוד. בדיוק כפי שאדם רעב עלול לגנוב אוכל כדי להשביע את רעבונו, וכבר נאמר: "לֹא יָבוּז לַגַּנָּב כִּי יִגְנֹוב לְמַלֵּא נַפְשׁוֹ כִּי יִרְעָב" (משלי ו, ל).

ובכן, העצה הראשונה היא למצוא עבור נערים אלו דרכי ביטוי חיוביים לכח השליטה. כך הם לא יסבלו מרעב כה קשה, וממילא פחות יחפשו שליטה בדרכים שליליות.

אך דא עקא, שכמעט כל עצה מעשית בנידון [למשל: לשחק כדורגל] היא לא חלקה, ומעוררת חששות אצל ההורים, הנמנעים מחמת כן לתת לילד ביטוי לכח השליטה. אבל הם משאירים את הילד עם הבעיה, והיא עלולה להתפוצץ בצורה לא נעימה, כולל סיכון גבוה לנשירה ח"ו, ואף לפשיעה.

לכן, מומלץ מאד להורים במצב כזה להוריד קצת את הפחדים השונים, ולתת לילד את ביטויי הכח שהוא צריך, מתוך הבנה שאם הוא יישאר עם רעב לשליטה, הם לוקחים סיכון גבוה פי עשר מאשר משחק בכדורגל. מצד שני, אין ספק שלא כל עצה מתאימה לכל מצב. (וקראת לשבת עונג)

הנער טעל הגטר

חיים חייקל היה יהודי תם וישר דרך. מילדותו התחנך על ברכי היהדות הנאמנה וספג את דרכו של אביו, שהיה ישר כסרגל: מעולם לא נטל פרוטה שאינה שלו ולא הציק לאיש.

לאחר שהקים בית בישראל נדרש לפרנס את עצמו, אך לא ראה ברכה בעמלו. ניסה לסחור – ולא היה לו חוש מסחרי. קנה פרות כדי להיות חלבן – והן מתו במגפה. נעשה שוליה של נגר – וכמעט חתך את אצבעותיו.

יום אחד יצא במר לבו לטיול רגלי, נשא עיניו השמיימה ושח: "אבא שבשמים, אני רוצה לקיים 'יגיע כפיך כי תאכל'. ללמוד תורה אינני יודע, אך לשמור מצוותיך אני רוצה בכל לב. עזור לי".

הוקל לו, ורגליו נשאוהו מאליהן דרך שדות וחורשות, עד שנעצר מול אחוזה כפרית גדולה. ממשרת משועמם נודע לו כי זו אחוזתו של הגרף יוהאן ז'יטומירסקי, ה"פריץ", המבקש להשכיר חלק ממנה: דירה, פונדק, ובית חרושת לסבון העומד שומם מאז מות השוכר הקודם.

עוד באותו יום נכנס אל הפריץ וביקש לשכור את הבית ואת בית החרושת. "אני חושב שאוכל להחזירו לפעולה", אמר, "והוא עצמו לא ידע מה דחפו לומר זאת, שהרי מעולם לא עסק בהכנת סבון. היהודי הישר מצא חן בעיני הפריץ. "עשינו עסק", לחץ את ידו, "וכדי להקל עליך, לא אגבה שכר דירה אלא לאחר שנה".

מזלו של חיים חייקל התהפך לטובה. הפריץ שלחו על חשבונו להשתלם אצל בעל בית חרושת בעיר הבירה, ועד מהרה התמלא המקום המוזנח חיים. ביודה הענקית התבשלו שומן, אפר ומלחים מעל להבה שבערה יומם ולילה, והסבון נמכר במחיר מלא. שנתיים ומחצה חלפו. חיים חייקל התיידד עם הפריץ ומשפחתו, ובעיקר חיבב את פטר, בנו יחידו, נער חביב וחייכני שהרבה לבקר בבית החרושת.

ואז מתה אשת הפריץ בפתאומיות. כעבור שנה נשא הפריץ אישה שנייה, שהביאה עמה שני בנים מבעלה הראשון. היא שנאה את פטר שנאה יוקדת, משום שהיה יפה ומוכשר מבניה, ומירדה את חייו במכות ובדברי עלבון. בכל פעם היה הנער הרגיש רץ למצוא מחסה אצל חיים חייקל, והלה היה מדבר על לבו שעות ארוכות, עד שהשיב את החיוך לפניו.

יום אחד הכתה אותו אמו החורגת באכזריות יתרה, ואף אמרה לו כי אביו כבר אינו אוהב אותו וכי בניה הם שיירשו את האחוזה. פטר האמין לה. בבכי מר רץ אל בית החרושת: "חייקל'ה, אתה חייב לעזור לי!"

אך שם מצא רק את סטפן הפועל, אדם אטום לב. "באת לחינם", אמר, "היהודי נסע לעיר הגדולה ויחזור רק בערב או מחר". סטפן יצא והגיף את הדלת. פטר נותר לבדו, שבור לרסיסים, ואין מי שינחמו. בגודל ייאושו עשה מה שעשה, וחייו הצעירים הגיעו אל קיצם.

חיים חייקל לא הרחיק כלל; הוא נסע לכפר הסמוך לקנות שומן. בערב נכנס לבית החרושת, הדליק נרות – וצרחה נפלטה מפיו. ברגע אחד הבין הכל.

שעה ארוכה עמד מבועת. "אם

ימצאו אצלי את הגופה", מלמל, "מיד יעלילו עלי שהרגתיו לצורך נטילת דמו. איש לא יספר לשופטים שאני הייתי משענתו היחידה". באיבוד עשתונות השליך את הגופה אל היורה הגדולה.

למחרת הייתה האחוזה כמרקחה. עדים סיפרו שפטר נראה נכנס לבית החרושת ולא יוצא, וסטפן מיהר להגות עלילת דם: היהודי הרג את הנער לצורך אפיית מצות והעלים את הראיות ביורה. נקבע תאריך למשפט, וחיים חייקל ידע שלא ייצא ממנו חי.

חסיד טשערנאביל היה, ונסע אל רבו, הרה"ק רבי אהרן זיע"א, ובכה לפניו. "אל תדאג", אמר הרבי ברוגע, "ה' יעזור". עוד פעמיים נסע, ובכל פעם שמע אותה תשובה. יום המשפט הגיע. חיים חייקל צעד אל בית המשפט מוקף שוטרים, ולצדו הפריץ, יורה בו מבטים רושפים. "הרבי הבטיח", הרהר, "ואני צועד אל לוע הארי. מה יהיה?"

הם עלו על הגשר הצר שמעל הנהר הגועש, ולפתע צרח הפריץ: "פטר!" חיים חייקל נשא עיניו ולא האמין. פטר צעד לקראתם, לחייו סמוקות ועיניו עליזות.

"איפה היית?" רץ אליו אביו. "חשבנו שהיהודי רצח אותך!" "אני חי וקיים", חייך פטר. "באותו יום באתי לבכות על כתפו של חיים חייקל טוב הלב. כשלא מצאתיו, ברחתי מאשתך המרשעת, ומאז טוב לי. רק רציתי לראות אותך.

"קראת לי מרשעת?" צרחה הפריצה. "בקש סליחה מיד, ולא – אמרר את חייך עד שתקלל את יום היוולדך!" "אז למה לי לחכות?" פרץ פטר בבכי, טיפס בזריזות על גדר הגשר, ולעיני כולם השליך עצמו אל הנהר. המים גרפו אותו הרחק, הרחק.

המשפט התבטל, כמובן. עשרות עדי ראייה לא הותירו לשופטים ברירה. חיים חייקל נסע לטשערנאביל לספר על הנס, והחסידים הוותיקים הסבירו לו: "הרבי הטריח בעבורך מלאך חבלה, שלבש את דמות הנער כדי להצילך". הרבי עצמו לא אמר דבר. רק שפתיו חייכו: אמרתי לך שה' יעזור, ואין צורך לדאוג.

מהנעשה והנשמע בתלמוד תורה ברסלב 'נחמת ציון'

מסיבות מרגשות לרגל התחלת לימוד המשניות בכיתות ב' בת"ת 'נחמת ציון'

התרגשות עצומה אחזה השבוע בתלמידי כיתות ב' בתלמוד תורה 'נחמת ציון', עם הגיעם אל הרגע המכונן בחייו של כל ילד יהודי, תחילת לימוד המשניות וצעידה ראשונה בהיכלה של התורה שבעל פה.

לרגל השמחה הגדולה נערכו בכיתות מסיבות חגיגיות ומרוממות, לציון עלייתם של התלמידים מדרגה נוספת במסילה העולה בית ה'. הכיתות לבשו חג, ופניהם של תינוקות של בית רבן קרנו מאושר.

את ההכנה למצוה ואת הלימוד הקדוש, מנחילים במסירות ובמקצועיות המלמדים החשובים הרב מנדלסון והרב דוידוביץ, העושים עבודת קודש יום-יום בהנחלת יסודות התורה בדרך המסורה ובמאור פנים. במהלך המסיבות נשאו המלמדים דברי חיזוק וברכה, ועמדו על גודל הזכות להצטרף ללומדי התורה מדור דור.

הנהלת התלמוד תורה משגרת את ברכותיה להורי התלמידים היקרים שיזכו לעלות מעלה מעלה באהבת תורה, מתוך בריאות, שמחה ונחת רוח מרובה להוריהם ולמחנכיהם.

אור של התחדשות במסיבות ראש חודש כס-לו בתלמוד תורה

תחילתו של חודש האור, הניסים וההתחדשות, צוינה השבוע באופן מיוחד בכיתות ב'3 ו-ג'3 בתלמוד תורה 'נחמת ציון', ביוזמתם ובהובלתם של המלמדים החשובים הרב כתובים והרב קוגלמן.

מתוך תפיסה חינוכית הרואה בחיבור לחגים הקדושים וליומי דפגרא נדבך יסודי בבניין הנפש של התלמיד, קושטו הכיתות לכבוד היום הגדול ונערכה בהן תוכנית מושקעת ומגוונת. בדברים שנשאו בפני הילדים, האירו המלמדים את סגולתם של ימי ראש חודש ואת כוחו של חודש כסלו להאיר את ימי החורף באור של אמונה, שמחה ודבקות בה'.

התלמידים יצאו מהמסיבה בתחושת רוממות ובחשק מחודש להוסיף חיל ולגלות את האור הגנוז שבתורה.

קישוט מתחם הגנים לקראת ימי החנוכה

במתחם הגנים והגיל הרך של תלמוד תורה 'נחמת ציון' כבר מרגישים היטב את חג החנוכה הקרב ובא. בימים אלו עמלים המלמדים היקרים יחד עם צאן קדשים על קישוט המתחם כולו בסמלי החג וביצירות מושקעות.

בעיניים בורקות מכינים הילדים סביבונים מאירי עיניים וקישוטים ססגוניים שנתלים בחלל הגנים ויוצרים אווירה חגיגית. תוך כדי היצירה, שוזרים המלמדים בלבבות הטהורים את סיפורי הנסים והנפלאות של ימי הישועה, ומחברים את הילדים אל קדושת החג מתוך חוויה מוחשית ושמחה של מצווה. הפעילות המבורכת מעניקה לילדי הגן טעם אמיתי ומוחש של חג, ומכינה את הלבבות הרכים לקבלת פני האור הגנוז בימים קדושים אלו.

מזל טוב
להר"ר **נחמן** בהר"ר **צבי ארול** הי"ו
חתן הר"ר **משה גלינסקי** הי"ו
להולדת הבן

מזל טוב
להר"ר **נחמן** בהר"ר **נתן ג'יבלי-הורביץ** הי"ו
חתן הר"ר **יוסף חג'בי** הי"ו
להולדת הבן

מזל טוב
להר"ר **נתן** בהר"ר **מתתיהו סגל** הי"ו
להולדת הבן

מזל טוב
להר"ר **שמואל איזייק** בהר"ר **מאיר סבג** הי"ו
להולדת הבן

מזל טוב
להר"ר **משה לויזנזון** הי"ו
ולהר"ר **יצחק וויצהנדלר** הי"ו
להולדת הנכד

מזל טוב
להר"ר **מרדכי עיברי** חתן הר"ר **אבינועם מלכין** ז"ל
להולדת הבן

מזל טוב
להר"ר **יהונתן מגידיש** הי"ו
להולדת הבן

מזל טוב
להר"ר **מיכאל סנאני** הי"ו
להולדת הבן

מזל טוב
להר"ר **נפתלי קליגר** בהר"ר **גבריאל חכם** הי"ו
חתן הר"ר **דוד ועקנין** הי"ו
להולדת הבת

מזל טוב
להר"ר **שמעון** בהר"ר **מאיר רובינשטיין** הי"ו
חתן הר"ר **שמשון שוואדרן** הי"ו
להולדת הבת

מזל טוב
להר"ר **יחזקאל יזדי** הי"ו
להולדת הבת

מזל טוב
להר"ר **אלימלך** בהר"ר **משה זיו כהן** הי"ו
אשקלון
להולדת הבת

מזל טוב
להר"ר **נתן פראווי** הי"ו
להיכנס בנו הבה"ח **אהרן** נ"ו
לעול תורה ומצות

מזל טוב
להר"ר **אריאל חלפון** הי"ו
להיכנס בנו הבה"ח **נתן** נ"ו
לעול תורה ומצות

מזל טוב
להר"ר **נחמן גדליה** בהר"ר **ישראל ישורון** הי"ו
חתן הר"ר **יעקב ביטון** הי"ו
להיכנס בנו הבה"ח **יעקב** נ"ו
לעול תורה ומצות

מזל טוב
להר"ר **אהרון לב לוגאסי** הי"ו
להיכנס בנו הבה"ח **דוד** נ"ו
לעול תורה ומצות

מזל טוב
להר"ר **דן בנימין שטיין** הי"ו
להיכנס בנו הבה"ח **יחזקאל** נ"ו
לעול תורה ומצות

מזל טוב
להר"ר **אברהם שמעון מאיר** הי"ו
לאירוסי בנו הבה"ח **נתן אריה** נ"ו
עם בת
הר"ר **שר שלום עוזרי** הי"ו

מוסדות ברסלב נחמת ציון

תלמוד תורה וגני בנים **נחמת ציון** | ישיבה לצעירים **חכמה ודעת** | ישיבה גדולה **חכמה ודעת** | ישיבה לנוער **צמאה נפשי** | ישיבת **מתחברים** בעבודת השם | כולל אברכים **העיר העתיקה** | כולל ברסלב **להוראה ודיינות** | כולל אברכים צעירים **שערי הוראה** | **התאחדות** האברכים | גני בנות וגני שפה **נחמת ציון** | בית ספר **באר מרים** בית יעקב | סמינר **נתיבות** בית יעקב | חברת **מתמידים** לילדים | פעילויות **עזרה וחסד** בקהילה